

Arrest

nr. 294 827 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MA
Jacques Pasturlaan 6A
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VRIJENS, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 augustus 2022 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn Belgische partner in het kader van een geregistreerd partnerschap.

1.2. De verwerende partij neemt op 27 februari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.08.2022 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Chinees

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging als wettelijk geregistreerde partner van de genaamde [W.H.] (RR. [...]) van Belgische nationaliteit in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- Aanslagbiljet in de personenbelasting en aanvullende belasting inkomsten 2021 - aanslagjaar 2022 van de referentiepersoon
- Historiek van de algemene boekhouding voor de periode 01/2022 - 10/2022 van de firma [...] over de vergoeding aan de [W.H.] in 2022, aangevuld met een opmerking die met de hand van geschreven. Op 7.02.2022 zou [W.H.] ook 2000 euro hebben gekregen over salaris voor de maand januari 2022 van mevrouw [W.Y.].
- Historiek van de algemene boekhouding voor de periode 01/2022-10/2022 met vermelding van de sociale bijdragen die werden betaald op 16.03, 25.05 en 28.09 (telkens ter waarde van 781.68 euro)
- Print screen bankapp waaruit blijkt dat er tussen maart 2022 en december 2022 maandelijks 2000 euro en in januari 14.000 euro naar de referentiepersoon ging
- Vergoeding bestuurder voor de periode van 01.12.2022 - 31.12.2022
- Statistiek volgens boekhoudkundig plan
- Toelichtende mail van advocate [L.M.]

Met de voorgelegde documenten wenst de referentiepersoon vermoedelijk aan te tonen bestaansmiddelen te hebben die voortkomen uit een zelfstandige activiteit. Echter, om op objectieve wijze te kunnen vaststellen of de referentiepersoon heden daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent zou eigenlijk een recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen moeten worden voorgelegd alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas. De ziekteverzekering voor betrokkene blijkt dan wel via Partenamut in orde te zijn gebracht, is hoeverre de aansluiting van de referentiepersoon bij Partena als sociale kas nog actueel is, kan hier niet van worden afgeleid.

Wat het aanslagbiljet inkomsten 2021 - aanslagjaar 2022 betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit aanslagbiljet enkel de activiteiten en de bijhorende bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor het jaar 2021 aantoonst. Echter, het is niet omdat de referentiepersoon in 2021 deze bestaansmiddelen ter beschikking had, dat dit heden ook nog het geval is.

De historische algemene boekhouding, werden opgesteld door een boekhoudkantoor en kunnen daarom niet als objectieve bewijsstukken van de huidige activiteit en bestaansmiddelen worden weerhouden. De

historiek gaat dan wel vergezeld van een aantal printscreens waarin eveneens is opgenomen dat er maandelijks 2000 euro en een enkele keer 14000 euro naar de referentiepersoon ging (die 14.000 euro is niet terug te vinden in het overzicht van de boekhouding), echter van welke rekening of van wie het geld komt is nergens te zien op die printscreens. Wat betreft de vermelde sociale bijdragen in de historiek algemene boekhouding, werd geen enkel objectief verifieerbaar bewijsstuk voorgelegd waaruit blijkt dat de vermelde sociale bijdragen, daadwerkelijk de bedragen zijn die de sociale kas heeft in rekening gebracht. Noch werd enig objectief bewijsstuk aangereikt dat de sociale bijdragen wel degelijk vereffend worden door de firma. Een boekhouder is niet verantwoordelijk voor de inhoud van wat hij opmaakt, hij is immers afhankelijk van de informatie die hem ter beschikking wordt gesteld door een zaakvoerder. Het gesolliciteerd karakter van de informatie 'Historieken algemene boekhouding' kan daarom niet worden uitgesloten.

Samengevat, op basis van het geheel aan bewijsstukken kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld of de referentiepersoon heden nog een zelfstandige activiteit uitoefent, noch hebben we geen zicht op de nette bestaansmiddelen die uit de mogelijke zelfstandige activiteit voortkomen. Zelfs indien de vermelde bedragen de daadwerkelijke vergoeding zouden zijn, hebben we geen zicht hebben op de bedrijfsvoorheffing en de daadwerkelijke verschuldigde sociale bijdragen en wie deze vereffent. Waardoor de netto beschikbare bestaansmiddelen niet berekend kunnen worden. De toetsing van art. 40ter kan niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat we bij gebrek aan recente bewijzen van het uitoefenen van een zelfstandige activiteit, alsook recente bewijzen van de nette bestaansmiddelen die er uit voortkomen, we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (...).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat wordt beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“- Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, met name de artikelen 2 en 3;
- Schending van het beginsel van goed bestuur;
- Maken van een kennelijke beoordelingsfout;
- Schending van het algemene rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak.”

Hij betoogt als volgt:

“Aangezien de aanvraag van verzoeker dateert van 29 augustus 2022 diende verwerende partij vanaf februari 2022 de bestaansmiddelen van de Heer [W.] na te gaan, zijnde 6 maanden voorafgaand aan de datum van de indiening van de aanvraag.

Laten we er tevens van uitgaan dat de bestaansmiddelen van de Heer [W.] ook nog werden gevolgd gedurende de periode van de hangende procedure tot de datum van de beslissing, zijnde 27 februari 2023.

Het had zo simpel geweest indien verwerende partij ergens tussen 29 augustus 2022 en 27 februari 2023 aan verzoeker méér in formatie had gevraagd over de bestaansmiddelen van de Heer [W.] uit diens zelfstandige activiteit.

Verwerende partij had hiervoor één volledig jaar de tijd.

Verzoeker had hierover aan verwerende partij een antwoord kunnen verschaffen, had verzoeker maar geïnformeerd worden dat méér informatie over de bestaansmiddelen van de Heer [W.] uit diens zelfstandige activiteit van belang is voor de studie van de aanvraag door verwerende partij, wat verwerende partij nimmer mededeelde ondanks de vele vragen vanwege de raadsman van verzoeker aan het adres van de gemeente [...] én aan het adres van de dienst Gezinshereniging van verwerende partij of er bijkomende informatie nodig was.

Met andere woorden, had verwerende partij maar medegedeeld dat ze bijkomende informatie nodig had met betrekking tot over de bestaansmiddelen van de Heer [W.] uit diens zelfstandige activiteit, dan had deze informatie door verzoeker kunnen medegedeeld worden binnen een korte tijd.

Het niet vragen tijdens de hangende procedure voor bijkomende informatie, doch het in stilzwijgen opteren om de aanvraag gewoon te weigeren, is een teken van laksheid, van non interesse, van gebrek aan beroepstrots, van gebrek aan respect voor verzoeker (die nu een nieuwe aanvraag moet indienen), zelfs van kwader trouw in hoofde van verwerende partij.

Verwerende partij schendt hierdoor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, alsmede het beginsel van goed bestuur, en tevens het algemene rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak.

Kortom, wanneer men de ijver constateert welke verzoeker heeft aan de dag gelegd om diens aanvraag op verschillende momenten aan te vullen, en, om steeds te blijven polsen bij de gemeente [...] en bij de dienst Gezinshereniging van verwerende partij of er nog iets bijkomends van informatie nodig was, dan moet er zich toch de vraag worden gesteld waarom verwerende partij, alvorens de beslissing te nemen, zelf niet de moeite heeft getroost om met verzoeker contact op te nemen, via de gemeente of via diens raadsman, met het oog op het verkrijgen van de informatie mbt de bestaansmiddelen van de Heer [W.] uit diens zelfstandige activiteit, in plaats van zomaar automatisch de aanvraag te weigeren.

Verwerende partij schendt hierdoor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, alsmede het beginsel van goed bestuur, en tevens het algemene rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak.

Verder maakt verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071,06.09.2002, R.v.St., nr. 129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met de globaliteit van het dossier (alle elementen samen gelezen en beschouwd).

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van verwerende partij.

Het is overduidelijk dat verwerende partij dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft geveegd.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de DVZ vooreerst het dossier grondiger bestudeerd alvorens een beslissing te nemen, en, had de DVZ verzoeker gecontacteerd met het oog op het ontvangen van de bijkomende informatie over de bestaansmiddelen van de Heer [W.]U in het kader van diens zelfstandige activiteit.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij geen enkele afweging van elementen en van de globaliteit van de elementen heeft gemaakt en, zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering in plaats van de gehanteerde afwimpelingstechniek, tot een beslissing is gekomen of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motive-ringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr. 167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van Mevrouw de Staatssecretaris tot diens conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft eigenlijk de zaak slechts afgewimpeld.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen noch met het geheel van alle elementen. Door de zaak eigenlijk af te wimpelen en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

De DVZ had dit dossier dienen au sérieux te nemen, wat manifest niet geschied is.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost.

De aanvraag van verzoeker is niet eerlijk noch correct behandeld geweest.

Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 27 februari 2023 heeft de DVZ tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft de zaak ronduit afgewimpeld door te stellen dat een toetsing van art. 40ter niet kon gebeuren door het feit dat de door haar gewenste bewijzen over de bestaansmiddelen van de Heer [W.] niet werden aangereikt, zonder op éniig moment naar bijkomende stukken te vragen. Verwerende partij heeft zich door dergelijke manier van doen partijdig opgesteld en heeft geen blijk gegeven van intellectuele eerlijkheid.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij op het "gebrek" aan informatie over de bestaansmiddelen van de Heer [W.], is gesprongen om vlug de zaak af te wimpelen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en Strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

2.2.3.

Op het einde van de tekst van de Bijlage 20 dd 27 februari 2023 insinueert verwerende partij de indiening van een nieuwe aanvraag.

Apart van het feit dat dit nimmer zo ver had hoeven te komen als verwerende partij maar tijdig had gevraagd aan verzoeker naar - volgens haar - "betere" bewijsmiddelen over de bestaansmiddelen van de Heer [W.], stelt verzoeker zich toch ook nog de vraag of het, in geval van het indienen van een nieuwe aanvraag, niet respectvoller, efficiënter én professioneler zou zijn geweest in hoofde van verwerende partij om reeds in deze Bijlage 20 mee te geven aan verzoeker of er met betrekking tot de andere voorwaarden nog punten dienen aangevuld te worden.

Wordt het bij huidige manier van werken geen gigantisch verlies van tijd, inspanningen en geld voor de Belgische staat door dit dubbel werk alsmede een mensonterende veel te lange wacht voor verzoeker als er pas bij een indiening van een nieuwe aanvraag zal over gegaan worden door verwerende partij tot het - voor het eerst - verifiëren van de andere voorwaarden zoals de duurzaamheid van de relatie, de behuizing, de dekking door een mutualiteit, etc.... ?

Dit kan toch echt niet de bedoeling zijn.

Het klinkt weliswaar in de tekst ruiterlijk vanwege de verwerende partij als deze verzoeker aanraadt "Uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen", maar werkelijk, met wat is men toch bezig.....?

Dit is een schending van het beginsel van goed bestuur.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig."

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van *“het beginsel van goed bestuur”*, wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Verzoeker duidt niet welk beginsel hij geschonden acht, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel waarvan hij gewag maakt in zijn middel.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De verwerende partij gaat hierbij concreet in op de verschillende stukken overgemaakt door verzoeker en motiveert waarom deze niet volstaan als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verder duidt de verwerende partij dat zij geen zicht heeft op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en daarom niet overgaat tot een behoefteanalyse. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat zich erop te verdedigen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker aangeeft dat er sprake is van *“het maken van een kennelijke beoordelingsfout”*, haalt hij immers in feite een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die de inhoudelijke correctheid van de motieven betreft. De inhoudelijke kritiek van verzoeker zal dan ook worden beoordeeld vanuit dit oogpunt.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.5. Het blijkt niet en verzoeker betoogt ook niet dat zijn Belgische partner zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend. Derhalve is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt [...]”.

2.6. De Raad wijst erop dat verzoeker totaal niet in concreto ingaat op de vaststellingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, op grond waarvan de verwerende partij concludeert: *“Samengevat, op basis van het geheel aan bewijsstukken kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld of de referentpersoon heden nog een zelfstandige activiteit uitoefent, noch hebben we geen zicht op de nette bestaansmiddelen die uit de mogelijke zelfstandige activiteit voorkomen. Zelfs indien de vermelde bedragen de daadwerkelijke vergoeding zouden zijn, hebben we geen zicht hebben op de bedrijfsvoorheffing en de daadwerkelijke verschuldigde sociale bijdragen en wie deze vereffent. Waardoor de netto beschikbare bestaansmiddelen niet berekend kunnen worden. De toetsing van art. 40ter kan niet gebeuren.”*

2.7. Over vele pagina's van het verzoekschrift hamert verzoeker er wel op dat het aan de verwerende partij was om hem om *“meer informatie”* te vragen over de bestaansmiddelen en de zelfstandige activiteit van zijn Belgische partner. Hij gaat er echter aan voorbij dat het aan de aanvrager van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan toekomt om alle nuttige stukken over te maken, teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, waaronder de bestaans-middelenvereiste (cf. artikel 50, §2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om zulks te doen, noch dat hij niet moest weten dat hij zulks moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij niet de enige vreemdeling is die een vestigingsaanvraag indient. De zorgvuldigheidsplicht voor de verwerende partij vereist dus niet dat zij telkens terugkoppelt naar een verzoeker als de stukken niet zouden volstaan. De gemeente Grimbergen, die trouwens niet de verwerende partij is in deze omdat ze de bestreden beslissing niet heeft getroffen, is slechts een doorgeefluik. De gemeente verzamelt alle documenten die worden neergelegd ter ondersteuning van een vestigingsaanvraag en heeft daarover geen beoordelingsbevoegdheid. Deze komt exclusief toe aan de verwerende partij. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de betrokken gemeente hem er had moeten op wijzen dat de overgemaakte stukken niet volstonden. Daarenboven laat verzoeker na om toe te lichten welke concrete informatie hij dan wel binnen *“korte tijd”* had overgemaakt aan de verwerende partij mocht zij voorafgaand aan de bestreden beslissing contact hebben gezocht met verzoeker via de gemeente of via zijn raadsman, die tot een andersluidende beoordeling had kunnen leiden. Verzoeker toont dus ook het belang bij zijn kritiek niet aan.

2.8. Het verzoekschrift is doordeesemd van frustratie voor de bestreden beslissing. Zo beticht verzoeker de verwerende partij onder meer van *“laksheid”*, *“non-interesse”*, *“een gebrek aan beroepstrots”*, *“kwade trouw”* en *“kortzichtig denken”*, en is hij van oordeel dat de verwerende partij *“dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft geveegd”*, *“de zaak slechts afgewimpeld”* heeft alsook een *“willekeurige en lichtzinnige”* beslissing heeft getroffen. Dit zijn niet meer dan gratuite beweringen. Hiermee toont verzoeker niet in concreto aan dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden of een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, noch dat zij een resem andere beginselen van behoorlijk zou hebben geschonden waarvan verzoeker nog bijkomend gewag maakt in zijn ondersteunend betoog. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers overtuiging dat zijn aanvraag *“niet eerlijk noch correct behandeld [is] geweest”* en dat de Belgische referentiepersoon *“wel degelijk”* over stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten beschikt.

2.9. Door verder louter te poneren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier en deze niet in hun globaliteit zou hebben beoordeeld zonder concreet te duiden welke elementen het betreft, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Verzoeker hamert er verder op dat hij een *“aanzienlijk”* aantal documenten heeft voorgelegd, maar dit gegeven op zich maakt niet dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt als zij desondanks een negatieve beslissing uitvaardigt. Evenmin houdt noch het aantal documenten dat werd neergelegd noch het gebrek aan enige reactie van de verwerende partij voordat ze de bestreden beslissing treft, het vermoeden in dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten beschikt. Verzoeker ziet het anders en is van oordeel dat de *“inhoud”* van de stukken niet kon leiden tot een negatieve beslissing, maar verzoekers eigen visie op zijn zaak kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.10. In fine van de bestreden beslissing kan nog worden gelezen: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.*

Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (...).

Waar verzoeker opnieuw van oordeel is dat het *“nimmer zo ver had hoeven te komen”* als de verwerende partij tijdig aan hem had gevraagd om *“betere”* bewijsmiddelen over te maken, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.7. Verder is verzoeker van oordeel dat het *“respectvoller, efficiënter en professioneler”* zou zijn geweest van de verwerende partij om in de bestreden beslissing mee te geven of er met betrekking tot de andere voorwaarden nog punten dienen te worden aangevuld. Dit is een te ruime invulling van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verwerende partij. Opnieuw wijst de Raad erop dat verzoeker niet de enige is die een vestigingsaanvraag indient en dat de zorgvuldigheidsplicht voor de verwerende partij dus niet inhoudt dat, als zij deze afwijst om welbepaalde redenen, zij in de beslissing dan al moet aangeven of de andere te vervullen voorwaarden die ze niet heeft nagekeken aanvullingen vereisen. De verwerende partij heeft zich terdege van haar zorgvuldigheidsplicht gekweten door verzoeker erop te wijzen dat hij *“De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan [...] terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (...).”*

2.11. Vermits geen enkele concrete kritiek wordt geuit tegen de motieven van de bestreden beslissing blijven ze in hun geheel overeind.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA